

SLANGENVEL' FLINTERDUN

Te weinig ontwikkeling in voorstelling Orkater

Door Marco Weijers

Het toneel oogt als een kringloopwinkel. De tijd heeft duidelijk zijn tanden gezet in de stoelen, het bed en de kachel. Ook de drie vrouwen die elkaar in 'Slangenvel' ontmoeten zijn getekend door het verstrijken van de jaren. Oude vriendinnen zijn het. Met nadruk op oud.

Twee jaar geleden schreef Bodil de la Parra voor Orkater het stuk 'Hagedissenhuid', waarin Gijs Scholten van Aschat, Geert Lageveen en Porgy Franssen gestalte gaven aan mannen op leeftijd. 'Slangenvel' is een vrouwelijke variant op het thema ouderdom. Dit keer is De la Parra niet alleen verantwoordelijk voor de tekst, maar heeft zij zelf ook een rol. Ze weet zich gesteund door Wimie Wilhelm en Margot Ros. Actrices met wie zij al veel vaker stukken van eigen hand op de planken bracht, onder wisselende vlag.

Bom

In 'Slangenvel' spelen zij vrouwen van in de zeventig. Vriendinnen die samenkomen om een muzikale act te oefenen, waarmee zij het 50-jarig huwelijksjubileum van een van hen willen opluisteren. Dan laat gouden bruid Helga (Bodil de la Parra) een bom vallen. Haar echtgenoot heeft haar zojuist verlaten. Een feestje zit er dus niet meer in.

Sofie (Margot Ros) en Lidwien (Wimie Wilhelm) proberen haar te steunen, maar gaandeweg wordt duidelijk dat zij hun handen vol hebben aan zichzelf. Ouderdom komt met gebreken ontdekt de altijd zo vitale Lidwien. Zelfs een veel jongere minnaar helpt daar niet tegen. Sofie wordt op haar beurt geregeerd door haar angst voor verlies en dood. Terwijl bij Helga steeds meer de verwarring toeslaat.

Op geestige wijze krijgen de onderlinge verhoudingen vorm en worden er af en toe nog wat oude lijken uit de kast getrokken. Afgewisseld met sfeerbepalende muzikale intermezzo's van Beppe Costa. Bodil de la Parra schreef voor de drie vrouwen wrangkomsche dialogen over ouderdom en verval, die vooral door Wimie Wilhelm met zwier worden uitgeserveerd.

Als schrijfster presteert De la Parra vooral op de korte baan. Op langere afstand komt zij echter adem tekort. Dat was al zo in een stuk als 'Temple, Taylor en Garland' (2001) en dat blijkt hier opnieuw. Haar nieuwe pennenvrucht levert heus geen onaardige voorstelling op, maar gaandeweg laten het gebrek aan richting, ontwikkeling en structuur zich gelden. En ook het logische einde blijft uit. Regisseuse Ira Judkovskaja heeft voor deze problemen geen oplossing kunnen vinden. Eenmaal afgestroopt blijkt 'Slangenvel' flinterdun.

De Telegraaf, 27 december 2005